

Arrest

nr. 175 287 van 23 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. GEUENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in;

1.2. Op 27 februari 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2011 werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar broer en schoonzus zou verblijven en verwijst in deze context naar art. 8 EVRM. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt verder nog aan dat zij zou instaan voor de drie kinderen van haar broer en dat zij deze kinderen afhaalt van school. Dit element kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Er wordt tevens niet aangetoond dat de broer van betrokkene zich niet zou kunnen beroepen op naschoolse opvang of andere diensten en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten omdat de situatie van betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoekster om deze overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

In de aanvraag van betrokkene wordt tevens nog verwezen naar "de wachttijden omtrent de beslissing van DVZ" en dat er aldus sprake zou zijn van een langdurige verwijdering. De bewering dat het verscheidene maanden in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij een cursus Franse les zou hebben gevolgd aan de Europese school voor Internationale Talen, dat zij zich ook ingeschreven zou hebben voor het schooljaar 2011-2012 om haar kennis van het Nederlands te perfectioneren, dat zij verscheidene verklaringen van kennissen en vrienden kan voorleggen, dat zij werkbereid zou zijn en dat zij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen om als au-pair tewerkgesteld te worden - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken als au-pair dient zij hiertoe een visum aan te vragen via de geijkte weg."

1.3. Op 27 februari 2013 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Broeckaert Nele - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het regelmatig verblijf is verstreken sedert 04.12.2011”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Zij betoogt als volgt in deze synthesememorie:

“1) Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht op grond van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, in combinatie met artikel 8 van het EVRM alsook artikel 10 en 11 van de Grondwet in combinatie met artikel 43 van de VW
Aangezien de Raad zich weliswaar niet in plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2011, nr. 101 624.

Aangezien artikel 9bis van de VW inderdaad voorziet dat in buitengewone omstandigheden de aanvraag in België kan ingediend worden hiermee bedoelend dat de tijdelijke terugkeer om de noodzakelijke formaliteiten in te dienen onmogelijk of moeilijk zijn.

Dat inderdaad buitengewone omstandigheden wil zeggen "zondonige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst".

Zie omzendbrief van 21 juni 2007

Aangezien DVZ opmerkt in de bestreden beslissing dat de verwijzing naar een schending van artikel 8 van het EVRM geen element zou uitmaken om een buitengewone omstandigheid te rechtvaardigen daar de terugkeer van verzoekster om een aanvraag 9.2 van de VW slechts een tijdelijke verwijdering zou inhouden.

Dat maw DVZ er van uitgaat dat verzoekster kans maakt om geregulariseerd te worden in België maar zulks dient te doen vanuit het thuisland.

Dat in een arrest van 6 oktober 2006 het Hof van Beroep te Brussel nochtans besloot dat een verblijfsvergunning diende afgeleverd te worden op basis van een aanvraag 9bis van de VW die was ingediend omdat het gezinsherenigingsrichtlijn bepaalde bloedbanden/onnatuurlijke kinderen uitsloot. Er wordt in beiden verwezen naar de bijzondere band met de familie die beschikt over een verblijfsvergunning.

Zie arrest CHEN van het Europees Hof van Justitie van 19 oktober 2004

(C 200/02).

Dat inderdaad ook verzoekster volgens de wet op de gezinshereniging niet in aanmerking komt zodat zij wel op basis van artikel 9bis door haar samenwonen en zorg voor haar broer en schoonzus een bijzondere band heeft met haar familie die beschikken over een Belgisch paspoort en beiden een voltijdse arbeidsbetrekking hebben met daarnaast VIER kinderen ten lasten.

Dat deze nauwe familieband ook blijkt uit het verslag van de wijkagent inzake vaststelling woonstcontrole.

Dat immers in de voorbereidende werken van de wet gezinshereniging het parlement duidelijk stelde dat bvb ascendenten van een Belg niet moeten uitgesloten worden van een verblijf in België, en dat zij eventueel via artikel 9bis Vw en de discretionaire bevoegdheid van de minister een verblijf kunnen vragen.

Dat inderdaad naar analogie, waarbij artikel 8 van het EVRM dient gerespecteerd te worden, er kan gesteld worden dat ook voor de bloedverwantschapsband die uitgesloten is voor de zijlinie er sprake is van een bijzondere band tussen EU burgers (broer en schoonzus van verzoekster) die maakt dat artikel 8 van het EVRM zou geschonden worden bij een (lees langdurige) verwijdering temeer daar ook hier geen specifieke regelgeving voorhanden is die van toepassing is op verzoekster als meerderjarige zus zonder schoolopleiding (wel ervaring):

Dat maw zij nooit kan toekomen in België ingevolge het ontbreken van haar een opleiding als au-pair en omdat de verwerende partij in het verleden zelfs een gewone aanvraag "familie-bezoek" heeft afgewezen is de kans klein dat de aanvraag zal worden ingewilligd maar daarenboven is er niet een pasklare wetgeving voor verzoekster terwijl zij nu duidelijk haar diensten bewijst.

Dat onbetwistbaar inzake sprake zal zijn van een zeer langdurige verwijdering indien verzoekster de aanvraag in het land van herkomst zou moeten indienen

Dat een wachttijd van gemiddeld negen maanden vanaf datum aanvraag in het land van herkomst alvorens een beslissing wordt genomen zeker dient gerekend te worden.

Zie zelfs dossier ENNABATI EL HACHIMA (visum nr 234389) waarbij een duurtijd van 11 maanden diende afgewacht te worden.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte stelt dat de buitengewone omstandigheden niet precies genoeg, klaar en duidelijk zijn.

Dat immers haar broer en schoonzus onmogelijk beiden uitwerken zouden kunnen gaan tenzij verzoekster tijdens hun afwezigheid de huishouding mag en kan beredderen.

Dat het dan ook logisch is dat hiermee wordt aangetoond dat indien verzoekster voor 6 tot 9 maanden België zou verlaten minstens één van haar twee familieleden (broer of schoonbroer) hun job moeten opgeven en de kinderen dat aangewezen worden op hulp van een voor hen vreemde persoon.

Dat hierdoor zowel haar broer als schoonzus een economische en fiscale bijdragen kunnen leveren aan de Belgische Staat.

2) Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken inzake belangenafweging in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 40ter, 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM

Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt:

"..".

Aangezien DVZ, door verzoekster een bevel tot te betekenen, de gezinsbelangen ernstig schaad nu deze verwijdering niet alleen geen democratische oplossing is maar tevens op geen enkele manier wordt begrepen waarom deze verwijdering nodig is voor de openbare veiligheid, de gezondheid en de vrijheden van anderen.

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de richtlijnen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgesteld.

Zie Europees Hof mensenrechter, arrest REES/Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986,

publicaties van E.H.M.R. serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven en de bescherming van de belangen op dewelke de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Dat gezien verzoekster beschikt over een blanco strafregister alsook ervaring heeft als kinderverzorgster zij totaal niet begrijpt waarom haar verwijdering in het belang zou zijn van lands veiligheid, de openbare orde,...

Dat uit het feitenrelaas blijkt dat de vier kinderen zeer nauw gehecht zijn aan verzoekster die tenslotte naaste familie (zus van hun vader) is zodat het ook logisch is dat het gaat om een hechte band.

Dat in de nota met opmerkingen dan ook volstrekt ten onrechte wordt gesteld dat er niet voldoende bewijzen voorhanden zijn die weergeven dat verzoekster behoort tot het kerngezin van haar broer (zie midden blz 9) terwijl er in de oorspronkelijke aanvraag regularisatie dermate veel stukken voorhanden zijn, zelfs verklaringen van derden (waarvan de verwerende partij beweert in haar nota dat deze niet voorhanden zijn) dat hieruit blijkt dat verzoekster gewoon onmisbaar is voor het gezin.

Dat nu dit vaststaat zelfs kan verwezen worden naar de rechtspraak die door de verwerende partij is aangehaald in haar nota met opmerkingen.

Zie RvV 60 618 dd 29 april 2011 waarvan sprake is van een afwijzing omdat niet was aangetoond dat de verzoekende partij wel degelijk samenwoont met haar broer, hetgeen inzake wel is aangetoond !

Zie RvV 82 065 van 31 mei 2012 waar het gaat om een afwijzing omwille van het gebrek aan bewijs van de intensiteit van de sociale relaties en integratie terwijl het in casu gaat om een zeer nauwe relatie tussen broer-en zus waarbij verzoekster een extreem nauwe band heeft met de vier kinderen van haar broer, ook rekeninghoudend met haar verblijf in België sedert juli 2010.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat verzoekster dan ook niet begrijpt waarom zonder enige belangenafweging te maken zij dient verwijderd te worden van het grondgebied;

Dat het juist het verwijt is van verzoekster dat de verwerende partij de stukken die werden bijgebracht in het kader van de ingediende aanvraag 9bis niet werden bekeken daar hieruit niet alleen de nauwe banden blijken maar OOK de afhankelijkheid.

Zie verzoekschrift 9bis : stuk 19 tot en met 24 verklaringen van personen die bevestigen dat verzoekster onmisbaar is voor het gezin en stuk 6 gezinssamenstelling. Alsook haar ervaring als au pair - stuk 12

Dat verzoekster immers in de mogelijkheid moet zijn om na te gaan of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) met respect voor de privé belangen (artikel EVRM) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen. Immers het uitzettingsbeleid op zich dient niet beoordeeld te worden

Zie arrest nr. RvV 19 537 d.d. 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de mens d.d. 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic/Oostenrijk Zie Hof voor Rechten van de mens d.d. 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim/Turkije

Dat de belangenafweging duidelijk niet werd gemaakt ondanks de nieuwe wet van 8 juli 2011, van kracht sinds 22 september 2011 zulks voorziet, met name dat een evenredigheidstoets dient gemaakt te worden.

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal, economisch en gezinsleven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijer/Steenbergen 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr. 12313/86 inzake Moustaqim/België Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Aangezien ook inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven op zich beschermd,

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl. 5 - 8, 26

Zie Hof Mensenrechten, arrest Berreghag/Nederland van 21 juni 1988, Pubk. Coureur. D.H., serie A, vol. 138 § 21

Aangezien er derhalve een ernstige schending is van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 gezien deze overwegingen in de bestreden beslissing absoluut niet werden gemaakt zodat de motiveringsplicht wordt geschonden.

Dat trouwens artikel 8 lid 2 niet alleen stelt dat er rekening dient gehouden te worden met de openbare orde en de nationale veiligheid maar ook met het belang van de democratie;

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is (artikel 43 VV) op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekers een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden;

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 6 februari 2008 nr. 6936.

Aangezien maw indien verzoekster zou terugkeren niet alleen zij opnieuw financieel afhankelijk wordt van haar broer en schoonzus maar ook haar broer, met het laagste inkomen, wellicht zijn job dient op te geven om in te staan voor de vier jonge kinderen.

Dat er in het verleden meermaals zonder resultaat werd gezocht naar geschikte kandidaten door de familie van verzoekster die zowel in de week als in weekends en tijdens de nachten op onregelmatige uren (en in de Marokkaanse taal) de vier kinderen opvangen.

Dat immers TWEE van de kinderen dan dagelijks naar de kinderopvang dienen te gaan en gelet op de hoge schaal van inkomen van de familie van verzoekster dit minstens 600 x 2 (of 1200 euro) per maand zal kosten maar bovendien dient er dagelijks na schooltijd voor opvang voor de twee andere kinderen gezorgd te worden alsook buiten de schooltijden voor de drie kinderen inclusief zaterdag gezien daar de broer van verzoekster werkzaam is in ploegen.

Dat er thans trouwens reeds een tekort is aan kinderopvang zodat de plaatsen dan nutteloos nog meer bezet worden.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet aantoont waarom deze hulp ondertussen (in afwachting van de behandeling van welke aanvraag gezien geen reglementering of

wetgeving toepasselijk is voor verzoekster) door haar broer en schoonzus niet van andere diensten of naschoolse opvang kan bekomen worden.

Zie nochtans duidelijk argumentatie op blz 2 van het verzoekschrift met ondersteuning van verklaringen van o.m. de kinderopvang ivm de openingsuren - stuk 19 en de duidelijk verklaring van de werkgever van mevrouw GHANNOUTI (stuk 15 a en 15 b) omtrent de extreem onregelmatige uren.

Dat ook aan de hand van de verklaringen van de school o.a. door de directeur van de basisschool Urselinen is aangetoond dat verzoekster voor het naar school brengen en afhalen van de twee oudste kinderen instaat (stuk 20).

Dat ook volstrekt ten onrechte in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van drie kinderen terwijl uit het attest van gezinssamenstelling (zie stuk 6 van de inventaris als bijlagen aan het verzoekschrift 9bis er sprake is van VIER kinderen).

Dat zulks een groot verschil uitmaakt in de beoordeling (er zijn immers nog twee kinderen die anders in de kinderopvang dienen te verblijven wat gelet op het inkomen van de familie van verzoekster op zeker 1 200 euro per maand kan worden geraamd) zodat ook op die basis de bestreden beslissing onredelijk is nu DVZ, ondanks haar de juiste elementen ter kennis werden gebracht, een verkeerde beoordeling maakt wat tevens een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat het derhalve een schending uitmaakt van de materiele motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel om te stellen dat verzoekster niet aantoont waarom deze hulp niet van derden kan komen.

Dat verzoekster haar job niet kan ingevuld worden door derden of naschoolse opvang tenzij door zeer nauwe familieleden die inderdaad tegen kost en inwoon alsook een vergoeding instaan voor deze gezinssituatie.

Dat verzoekster om die redenen zelfs heeft aangeboden gekregen van haar familie om niet alleen tegen kost en inwoon maar ook tegen de uitbetaling van een officiële loon vergoeding van 500 euro een contract te ondertekenen, waarop eveneens geen motivering is terug te vinden door DVZ (stuk 11 van het de bijlage aan het verzoekschrift).

Dat hieruit dus eveneens blijkt dat zij afhankelijk is van haar familie !!!

Dat DVZ stelt dat de geijkte weg dient gevolgd te worden voor een au pair contract doch verzoekster beter wordt vergoed dan een au pair (en bovendien over de vereiste opleiding hiervoor niet beschikt) zodat een terugkeer naar Marokko niet alleen een bijkomende te betalen opleiding met zich zal brengen maar bovendien veel tijd zal vergen alvorens dat, na de opleiding, de aanvraag kan ingediend worden.

Dat verzoekster gelet op het hierboven vermelde dan ook nooit in de mogelijkheid zal zijn terug te keren naar België zodat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de VW wel degelijk ontvankelijk is, minstens is het niet in proportionaliteit met het beleid omtrent verwijdering en repatriëring van België om verzoekster af te wijzen, gelet op het blanco strafregister van verzoekster en het feit dat haar familie dan op zoek dient te gaan naar alternatieven inzake kinderopvang (knelpuntberoep) voor vier jonge kinderen en ondertussen gelden dient te storten naar Marokko om verzoekster te onderhouden gelet op de nauwe familiebanden en de Marokkaanse cultuur en de beperkte arbeidsmogelijkheden in Marokko (alwaar kinderverzorgster absoluut geen knelpunt beroep is).

Dat trouwens artikel 8 EVRM veel strikter dient geïnterpreteerd te worden zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deed in haar arrest van 26 oktober 2012 (zie stuk 4 met nederlandse vertaling) waar zelfs (terecht) werd geoordeeld dat iemand met een strafverleden, van ruime tijd terug, ook recht heeft op de afweging van deze belangen.

Dat ook hier voormeld dossier duidelijk werd verwezen naar een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dit immers in hoofde van de familie van verzoekster die beiden EU onderdaan en bovendien drager zijn van de Belgische nationaliteit.

Dat dus een aanvraag indienen in het land van herkomst, door de omstandigheden die haar eigen zijn en deze van de familie met wie ze duurzaam samenwoont bijzonder moeilijk is.

Dat derhalve de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken ernstig werd geschonden waardoor de bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden”

2.2. De Raad stipt aan dat artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat in de synthesememorie alle aangevoerde middelen moeten worden samengevat. Hieruit volgt dat een aanvulling van het middel in het kader van de synthesememorie niet toegelaten is. Dit blijkt eveneens uit artikel 39/60 van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gesteld dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Uit vergelijking van het inleidend verzoekschrift met de synthesememorie blijkt dat verzoekende partij voor het eerst in de synthesememorie de schending aanhaalt van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat deze aanvullende paragrafen in de synthesememorie niet kunnen worden beschouwd als een schriftelijke repliek op de nota met opmerkingen en dat verzoekende partij niet verduidelijkt waarom zij de aanvullende argumenten niet reeds in het inleidend verzoekschrift had kunnen opnemen.

Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de vreemdelingenwet

2.3. Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar synthesememorie beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de synthesememorie blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar kritiek zich in essentie richt op het volgende motief: *“Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar broer en schoonzus zou verblijven en verwijst in deze context naar art. 8 EVRM. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-*

of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt verder nog aan dat zij zou instaan voor de drie kinderen van haar broer en dat zij deze kinderen afhaalt van school. Dit element kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Er wordt tevens niet aangetoond dat de broer van betrokkene zich niet zou kunnen beroepen op naschoolse opvang of andere diensten en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

Verzoekende partij meent dat, nu zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging, zij wel in aanmerking komt voor regularisatie op grond van buitengewone omstandigheden. Evenwel wijst de Raad erop dat buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met argumenten ten gronde. De Raad benadrukt dat in het onderzoek in de ontvankelijkheidsfase de verwerende partij enkel moet nagaan of de verzoekende partij argumenten heeft aangehaald die haar verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij heeft daarvoor in de aanvraag onder andere verwezen naar het feit dat zij een overeenkomst heeft gesloten met haar broer om als au pair in te staan voor diens kinderen, dat gelet op de werktijden van haar broer en diens echtgenote er geen andere oplossing is voor de kinderen. Verder stelde verzoekende partij in deze aanvraag dat zij een familiaal leven heeft met haar broer en schoonzus en dat gelet op de lange wachttijden omtrent een beslissing er sprake zou zijn van een langdurige verwijdering.

Omtrent al deze argumenten heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze zaken de verzoekende partij niet verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Het loutere feit dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat zij, omdat zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging, zij wel in aanmerking moet komen voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet overtuigt niet. Immers dient verzoekende partij nog steeds aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer verhinderen. Met haar betoog weerlegt zij niet de motieven van de bestreden beslissing die geenszins als kennelijk onredelijk kunnen worden gezien. Zij maakt evenmin aannemelijk dat het arrest Chen waarnaar zij verwijst en de voorbereidende werken inzake de wet op gezinshereniging in casu van toepassing zijn.

2.10. Waar verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM ontwaart, wijst de Raad er eerstens op dat het EHRM er reeds meerdere malen op gewezen heeft dat er geen sprake kan zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen als tussen meerderjarige verwanten tenzij er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (*F.N. v. the United Kingdom (dec.)*, no. 3202/09, § 36, 17 september 2013).

Zoals blijkt heeft verzoekende partij gesteld dat zij als au pair optreedt voor de kinderen van haar broer. Evenwel, zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert, toont de verzoekende partij niet aan waarom haar broer zich niet zou kunnen beroepen op naschoolse opvang of andere diensten. Hoewel uit de aanvraag inderdaad blijkt dat de broer en echtgenote drukke werktijden hebben, blijkt geenszins dat zij enkel op verzoekende partij beroep zouden kunnen doen voor de opvang van hun kinderen. Immers blijkt uit de aanvraag dat de echtgenote van de broer de kinderen al zelf naar de kinderopvang heeft gebracht, dat er ook andere personen reeds ingestaan hebben voor de opvang van de kinderen alsook dat de kinderen soms gebracht werden naar de onthaalmoeder door familie of kennissen (p. 2 van de aanvraag) zodat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij de enige is waarop haar broer beroep kan doen voor de opvang van de kinderen. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar broer of zijn echtgenote hun job zouden moeten opgeven als verzoekende partij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst en dat zij aldus onmisbaar is in het gezin van haar broer. Het blote betoog dat haar broer meermaals tevergeefs gezocht heeft naar geschikte kandidaten voor opvang van de kinderen, kan gelet op voorgaande hoegenaamd niet overtuigen. De Raad ziet voorts niet in waarom de opvang in de Marokkaanse taal zou moeten gebeuren nu het gezin van haar broer in België verblijft en er niets hen in de weg staat om opvang in één van de landstalen te bekomen. Ook het gegeven dat betaald moet worden voor opvang en dat opvangplaatsen schaars zijn, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij de enige persoon is op wie het gezin van haar broer beroep kan doen. Immers, zoals de verzoekende partij zelf toegeeft, heeft het gezin van haar broer een hoog inkomen zodat het betalen van kinderopvang binnen de mogelijkheden ligt en blijkt dat zij in het verleden ook beroep hebben kunnen doen op kinderopvang zodat niet blijkt dat zij thans nergens nog plaats zouden vinden voor hun kinderen. Bovendien blijkt uit de voorgelegde verklaringen

dat het gezin van haar broer ook al op kennissen beroep heeft gedaan voor opvang, zodat het betoog in verband met de openingsuren van de kinderopvang evenmin overtuigd. Zoals de verwerende partij er op wijst bestaan er ook andere diensten die opvang van kinderen garanderen. Zo kan inderdaad redelijkerwijze aangenomen worden dat het gezin van de broer van verzoekende partij een au pair in huis nemen. Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partij al gedurende jaren samenwoont met het gezin van haar broer is niet voldoende om een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Ook het gegeven dat haar broer haar financieel vergoedde voor de kinderopvang maakt niet dat verzoekende partij afhankelijk is van haar broer. Immers staat verzoekende partij er niets aan in de weg om in het land van herkomst via arbeid een inkomen te verwerven. Verzoekende partij lijkt zich voorts vast te pinnen op het beroep van kinderverzorgster en meent dat dit geen knelpuntberoep is in Marokko, maar er staat haar niets in de weg om andere jobs in te vullen.

Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een beschermenswaardige familierelatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het in casu om een eerste toelating gaat. Zelfs indien er in casu sprake zou kunnen zijn van een familierelatie die valt onder artikel 8 EVRM, quod non, dan moet benadrukt dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het familiaal leven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het familiaal leven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het familiaal leven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het familiaal leven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zoals blijkt wist verzoekende partij dat haar verblijf in het Rijk precair was. Gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering dat *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat zij eventueel geruime tijd zal moeten wachten op een beslissing in haar land van herkomst en dat het niet zeker is dat er een positieve beslissing volgt, maakt niet dat zij niet via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met haar broer en diens gezin of nog, dat deze haar komen bezoeken in het land van herkomst. Het betoog dat zij over een blanco strafregister beschikt, dat zij ervaring heeft als kinderverzorgster en dat de kinderen van haar broer zeer nauw gehecht zijn aan haar, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat er vier kinderen zijn terwijl in de bestreden beslissing sprake is van drie kinderen wijst de Raad erop dat dit slechts een materiële vergissing is die in se niks afdoet aan het motief dat ook andere personen dan verzoekende partij kunnen instaan voor de opvang van de kinderen. Zoals reeds hoger gesteld heeft de verzoekende partij zelf aangegeven dat het inkomen van het gezin van haar broer hoog is, zodat zelfs bij noodzaak van opvang van vier kinderen, er geen problemen kunnen zijn wat betreft betaling hiervan.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, heeft de gemachtigde wel degelijk gemotiveerd omtrent het argument dat zij een arbeidsovereenkomst als au pair met haar broer heeft afgesloten. Zo heeft hij gesteld dat het feit dat zij werkbereid is en een arbeidsovereenkomst als au pair voorlegt betrekking heeft op de gegrondheidsfase en deze elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet en dat, indien de verzoekende partij een verblijfsvergunning wil verkrijgen omdat zij in België wil werken als au pair zij daartoe een visum moet aanvragen via de geijkte weg. Het loutere gegeven dat zij thans beter vergoed wordt door haar broer dan een au pair doet hieraan geen afbreuk, noch het feit dat zij geen opleiding als au pair heeft genoten en dus eerst dergelijke opleiding zal moeten volgen. Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat zij gelet op haar illegale verblijfsstatus geen legale arbeid in België kan verrichten en zich dus via de geijkte weg in regel moet stellen op dat vlak. Bijgevolg kan haar

argument dat zij door haar broer betaald wordt voor de opvang van diens kinderen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER